

Gie Bogaert
Roosevelt

Roman

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Carla

Ik ben te laat. De eerste tram is al weg. Ik had niet mogen omrijden.

Ik ben langs de Olympiadelaan gereden en over de Jan de Voslei. Ik fiets niet meer langs de polder.

Ik heb de eerste tram gemist.

Mijn fiets staat in het rek. Daar. Aan de overkant. Op de hoek. Het achterspatbord is krom.

Ik kan mijn fiets zien vanaf hier. Ik heb het sleuteltje in mijn linkersak gestoken. Het nummer van het andere slot moet ik onthouden. Twee. Zes. Zeven.

Twee. Zes. Zeven.

Ik moet vandaag weer tellen. De vrouw in het kantoor heeft het gezegd. 'Jij gaat tellen,' heeft ze gezegd. 'Je hoeft er niet voor naar school te zijn geweest.'

Ik heb de eerste tram gemist.

Ik moet de mensen tellen die uit tram 11 stappen. Ik tel ook de mensen die instappen. Op dit perron en op het perron hiertegenover. Ik moet de getallen opschrijven. Op dit blad.

'Alleen tram 11,' heeft de vrouw in het kantoor gezegd.

Ik weet niet welk getal ik moet invullen voor de eerste tram.

Ik doe alle dagen drie beurten. Vier dagen achtereen al. Van zes tot tien, van halfelf tot halfdrie, van drie tot zeven.

Twee. Zes. Zeven.

De vrouw in het kantoor heeft rood haar. Ze blaft als ze praat. Ze zegt dat ze de getallen niet kan lezen. Elke avond moet ik mijn lijsten binnenbrengen in het kantoor van de Maatschappij. Zo zegt ze dat: 'Het kantoor van de Maatschappij.' Ze zegt elke keer dat ze niet weet wanneer de Maatschappij me zal betalen. Dan lacht ze tegen het glas tussen ons. Daarna fiets ik naar huis.

Sinds gisteren neem ik een andere weg.

Twee. Zes. Zeven.

Thuis wacht Taco op mij. Taco is mijn goudvis. Ik heb hem nog maar net. Ik heb hem voor mijn verjaardag gekocht. Vorige week. Voor maar drie euro. In dezelfde winkel waar ik Lolo kocht.

Ik ben vierentwintig jaar geworden.

Lolo is dood. Hij dreef vorige maand op zijn zij boven in de kom. Ik heb nog met de kom geschud. Het hielp niet.

Ik heb Lolo door de afvoer van het bad gespoeld. Nu zit de afvoer verstopt.

Ik was me aan de kraan.

Hoeveel hartstocht gaat er in een

Over zes minuten komt de eerste tram terug. Ik kan beter nu al oversteken.

Er staan zeven taxi's voor het Atheneum. Ik heb twee chauffeurs zien weggaan. Misschien zijn ze broodjes gaan kopen. En koffie. In de krantenwinkel.

De andere chauffeurs slapen achter het stuur van hun auto's.

Koffie is hier duur. Ik breng koude thee mee. In mijn thermosfles.

Bij de andere perrons staan een paar autobussen. De motoren draaien. De chauffeur van de bus naar Mechelen leest zijn krant.

Over mij staat er niks in.

Ik heb tegen niemand iets gezegd.

Ik kan heel goed zwijgen.

Een zwarte vrouw komt voorbij. Ze duwt een kindergewagen voort. Het kind is niet van haar. Het is blank. De lichtreclame boven op Hotel Terminus is blijven branden. Er zijn lampen kapot. Er staat alleen TERMINUS HOTEL.

De vuilnisbak bij het tramhokje stinkt naar vis.

Op het kruis aan de apotheek is het vier minuten over halfzeven.

Zes. Drie. Vier.

Over twee minuten moet ik tellen.

zakdoek? Het was een van de vele

Wat zou die jongen op de grond willen schrijven?
De tram is te vroeg. Hij steekt het kruispunt over. Ik
voel het in mijn buik.

Mijn buik doet pijn. Sinds gisteren.

Trams zuchten als ze stoppen.

Er stappen drie mensen uit. Een vrouw met twee
grote tassen wasgoed. Een jongen met een golfpet
achterstevoren op zijn hoofd. Een man in korte broek
en op sandalen.

Op het T-shirt van de jongen staat BE LOVED.

Er is niemand opgestapt.

Ik schrijf een 3 en een 0 in de kolommen op mijn blad.

De tram is weer weg.

Ik heb niet op de bestuurder gelet.

Mijn fiets staat er nog.

Twee. Zes. Zeven

vragen die 's morgens vroeg al door

Helge

Martin ligt opgevouwen naast me, nog verborgen in zijn slaap. Een hoek van het laken is half over zijn dij geslagen. Hij heeft zijn gezicht naar me toe gekeerd zodat ik het moedervlekje achter zijn oor niet zie.

Maar ik weet dat het er is. Ik heb het gisteravond gecontroleerd. Onder zijn linkeroog zit een slaapplooi. Hoe ouder ik word, hoe meer ik wakker worden als een gunst beschouw, als een extra vrachtje tijd dat me wordt geboden, niet omdat ik er recht op heb, maar omdat een soort onbekende weldoener het me dagelijks offreert, zonder enige garantie op herhaling evenwel, en dus in de overtuiging – en bij uitbreiding: de medische zekerheid – dat het altijd op kan houden. De laatste tijd aai ik Paagman 's avonds langer over zijn vacht en zoen ik Jacky vaker.

Ik ben al vijfenveertig.

Ontwaken heeft iets geruststellends. Het langzaam terugkeren in de wereld zorgt voor een behaaglijke opluchting. De beelden en verhalen van de nacht maken plaats voor langzaam weer herkenbare contouren. Als ze geen last hebben van braken of bloedschommelingen, komen patiënten zo ook uit een narcose. Wanneer de sedatie is uitgewerkt, worden ze gelei-

het hoofd van Vee kwamen gedanst.

delijk weer in de werkelijkheid toegelaten. Dat gebeurt in fases, zodat ze een tijdlang tussen bewustzijn en bewusteloosheid zweven, tot ze in de simpele handelingen die ze opnieuw beginnen te verrichten zichzelf weer herkennen en zich kunnen troosten met de bemoedigende gedachte dat ze er nog zijn.

Wakker worden naast je man is het kwadraat daarvan. Het je vertrouwde warme lichaam, dat zo dicht bij je ligt dat je het met een zachte duw tot leven kunt wekken, biedt je ogenblikkelijk geborgenheid en een rustgevend gevoel van stabiliteit. Je kent elke centimeter van dat lichaam, elke huidplooi of rimpel, elk litteken ook. Je weet welke dingen erin schuilen. Je bent vertrouwd met bijna alle gedachten en ideeën van de man die naast je ligt, met zijn projecten en opvattingen, zijn geuren en geluiden, zijn verlangens en teleurstellingen, zijn doen en laten. En je weet dat hij ook jou zo kent. Dat hij elke beweging die je maakt of elke geformuleerde gedachte herkent als de herhaling van een eerder beleefd en zelfs gekoesterd moment. Het maakt dat je je veilig voelt, begrepen en geaccepteerd, en dat je daardoor iedere keer weer opgewassen bent tegen de dingen van de dag. Antropologen noemen dat gehechtheid.

Ontwaken naast een andere man is een verwarrende

Malle vragen waren het. In welk bed

ervaring. Het beneemt je de adem. Eerst geloofde ik dat ik zou worden overvallen door gevoelens van schuld en schaamte, van bezorgdheid ook, of paniek, maar dat was niet zo. Al die mogelijkheden werden overstemd door nog verse en levendige herinneringen. Hoe Martin me uitkleedde, mijn shirt over mijn hoofd uittrok, voorzichtig, zodat de naden niet zouden scheuren, mijn rok openritste en me bij mijn handen nam alsof we zouden gaan dansen. Hoe hij me naar het bed leidde en hoe ik hem liet begaan. Nee, hoe ik meedeed. Hoe ik hem aanmoedigde en ervoor zorgde dat hij me naakt zag. Hoe ik hem hielp. Hoe we zoenden, ongeduldig en hongerig, alsof we wilden inhalen wat ons jarenlang was ontzegd, of beter: wat we onszelf hadden onthouden door nooit te herstellen wat op een kinderlijk dwaze manier werd afgebroken – zodat wat we deden niets anders was dan de uitgestelde voortzetting daarvan, een vervollediging, een voltooiing, als een wissel op het verleden. En hoe hij uiteindelijk op me kwam liggen. Hoe zijn handen en zijn mond deden wat ik wilde dat ze zouden doen. Hoe hij me streelde en zoende en likte en ten slotte bij me naar binnen gleed. Hoe goed dat was. Hoe dit moest gebeuren.

Liefde is geen keuze. Liefde is een kans. Het staat in

slaapt de wind? Hoeveel kinderleed

een van de bladen op de leestafel in mijn wachtkamer. Pas als je een kans laat liggen, is ze een keuze.

Ik kan hem ruiken. Zijn adem geurt naar mos, of naar iets paddenstoelachtigs, maar niet scherp of onaangenaam. Zijn haar zit in de war. Een lok wipt op boven zijn linkeroor. Hier en daar zitten sporen grijs, maar niet veel. Er komt een geluidje achter uit zijn keel. Elke keer als hij inademt, ronkt het op, alsof een klein motortje zijn ademhaling op gang moet houden. Het lijkt ongelooflijk, maar na al die jaren herken ik nog de geur van zijn huid. Het is de geur van een eerste liefde, van een alsnog teruggevonden lichaam, maar nu vermengd met de aroma's van de warmte van zijn slaap en het opgedroogde zweet van de hartstocht die eraan voorafging in de slechts langzaam gedoofde zinnelijkheid van een te korte nacht.

Voor hij insliep, zei Martin dat je maar twee keer in je leven iemand tegenkomt die echt betekenis voor je heeft en ik bedacht dat het moeilijk wordt wanneer die iemand twee keer dezelfde is.

Ik heb mijn visites en alle afspraken afgezegd. De dokter houdt geen spreekuur vandaag. Ik ben tot morgenochtend onbereikbaar. Ik heb Paagman gisteren met een smoes bij de burens ondergebracht. Jacky is naar de *Fertility Conference* in Boedapest gereisd. Hij

rolt er met een knikker mee? Hoe

geeft er straks een lezing over zijn *Miracle Box*.

We hebben kamer 13. Het nummer staat ook op de binnenkant van de deur, met twee plastic cijfers. Het tweede cijfer hangt scheef. Terminus heet het hotel. Misschien heeft ook dat wat voorspellends.

Hotelkamers geven nooit hun geheimen prijs. Ze bieden je in de confrontatie met het onverwachte of onverhoopte elke keer de opwindende van de onbekende plek. Je weet nooit hoe die eruit zal zien. Hoe het licht er naar binnen zal vallen, wat het uitzicht wordt, welke kleur de vloerbedekking heeft, hoe hoog en diep de hangkast blijkt of welk patroon de badkamerbetegeling bevat. Ook naar de geur van het linnen en de handdoeken – en in het beste geval de badjas en de slippers – is het gissen. Het zijn altijd andere geuren en andere geluiden dan die je kent. Je doet daardoor de dingen anders dan je gewend bent.

Deze kamers zijn er uitsluitend voor een doortocht. Je blijft er maar even, nooit lang genoeg om je te hechten. Straks vertrek je weer en onmiddellijk zal de kamer zich jou niet meer herinneren. Er komt iemand anders zich ontkleden en later nog anderen en iedereen blijft er anoniem en onherkenbaar. Niemand die deze kamer betreedt zal weten dat ik hier ben geweest, dat ik dit bed heb beslapen en straks onder de